

В тази насока *идалговците* на Димитър Димов са един ярък пример, благодарение на който се потвърждават тези думи.

Всеки от нас свързва паметната 1492 г. с откритието на Колумб, който, подпомогнат от испанската корона в стремежа си да прокара нови морски пътища към Азия, стъпва на непознатите земи на Новия свят. Това е време, когато на престола на Испания са католическите крале Изабел и Фернандо. До края на XV век в Испания ръководеща обществения живот е *потомствена* аристокрация, представляваща непроницаемо съсловие, чиито права и привилегии се предават само по наследство. Католическите крале обаче стават инициатори на една нова практика, според която удостояват с благородническото положение *идалго*⁴ свои верни воители и сътрудници, допринесли с изключителната си преданост и служба за укрепване на авторитета на монархията. За да си част от идалговските редици, се е изисквало:

- да си потомък на благородническа каста, така наречените *наследствени идалговци*, които са настоящите благородници, господари от векове на обширни земи и местности (херцоизи, маркизи, графове, князе, инфанти);

- *идалговци* именуваат и онези, отличили се с изключителната си смелост, воители, пролели своята кръв за Реконкистата. Това са така наречените *компенсиранни идалговци*;

- също така *идалговци* стават и много от конкистадорите, които се преселват на новооткритите земи и се превръщат в ръководеща класа, упълномощена с власт и действаща в името на испанските монарси;

- и само като анекдот, посочвам така наречените *идалговци по дюкян* или *цепка*, които по закон са били допускани в благородническите среди благодарение на броя на мъжките им чедата. Ако в законно семейство се родят последователно седем мъжки чедата, членовете му са облагородени и удостоени с правата на идалго.

⁴ Идалго не е благородническа титла, а социално положение.